

КІБОРГИ

Ні, не за славу! Не за нагороди
Стояли ми не на життя – на смерть!
Сини козацького уславленого роду,
Нас не лякала хижа круговерть!

Нас звали «кіборги»... Бо ми були стожилі.
Не витримав тоді лише бетон!
А ми злітали в небо, білокрилі...
Співало небо з горя в унісон...

Сто журавлів додому не вернули...
У вічний вирій відлетіли, в сні...
Не обійме матуся, не притулить
Сухі уста до сина голови...

За ними тужить досі Україна,
Кінця немає клятій тій війні.
Як за столом збирається родина,
Згадайте тих, кого ми на колінах
Стрічали у закритій вже труні...

НАЩАДКИ КОЗАКІВ

Під малиновим козацьким стягом,
Коли у небі вже ворон кряче,
Бився з татарами, з турком, з ляхом...
Доля любила тебе, козаче!

Мужньо терпів ти усі тортури.
Очі пекли і саджали на палі...
Сила козацька долала мури,
Наче ці люди були зі сталі!